

SENTÈNCIA 2000-57 DE 18 DE DESEMBRE DE 2000

CASS. COTITZACIONS. Relació laboral declarada en la jurisdicció civil. Corresponen al patró i al treballador les relatives als salaris. Comissions. Anàlisi de la procedència a partir dels raonaments de la sentència civil sobre si la relació és laboral i mercantil. SALARI. Ho són els complements, les gratificacions i les primes.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Caixa Andorrana de Seguretat Social, mitjançant un escrit de 30 d'agost de 1999, va requerir al Sr. J.A.M a cotitzar la suma d'1.215.000 pta., corresponents al 18 % de 6.750.000 pta. en concepte de les cotitzacions dels salaris dels mesos de novembre de 1989 fins al febrer de 1994 del Sr. X.V., així com la quantitat de 463.887 pta. derivades de les comissions percebudes per aquest durant els anys 1989 a 1994. Contra aquesta decisió va interposar un recurs el 13 de setembre de 1989, que fou desestimat per silenci administratiu.

2.- Presentada la corresponent demanda, la Secció Administrativa de la Batllia, actuant com a tribunal unipersonal, va desestimar les pretensions de la part agent en la sentència número 2000-50, de 22 de juny de 2000, declarant ajustats al Dret els actes de l'entitat parapública.

3.- Contra la sentència de la Batllia, la part agent formula recurs d'apel·lació, que ha tingut entrada en la secretaria d'aquesta Sala el 6 de setembre de 2000, i mostra el seu desacord amb la sentència en raó a que el Sr. X.V. va cotitzar com autònom i l'exigència de cotitzacions al Sr. J.A.M comporta una duplicitat de cotitzacions i un enriquiment injust de la parapública; estima també que la part comercial de la relació, reconeguda per la sentència de la Sala Civil que va resoldre el litigi derivat de l'acomiadament, admet una part de la relació jurídica no enquadrible en el marc de la relació laboral sinó en el de les comissions mercantils i la retribució de les qual no està subjecta a cotitzacions.

4.- Un cop feta la designació del magistrat ponent, de l'anterior escrit se n'ha donat trasllat a la representació processal de la CASS, que s'hi ha oposat en un escrit presentat el 28 de setembre de 2000, argumentant que no hi ha enriquiment injust perquè la CASS va retornar al Sr. X.V. les cotitzacions que havia fet com autònom i que totes les remuneracions percebudes en la relació laboral són subjectes a cotització, per la qual cosa sol·licita la confirmació de la sentència de la Batllia.

5.- El dia 13 de novembre ha tingut lloc la celebració de la vista oral, acte en el qual les parts han pogut fer les al·legacions més adients a llurs interessos, quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- El requeriment de fer efectives determinades cotitzacions que la Caixa Andorrana de Seguretat Social va fer al Sr. J.A.M el dia 30 d'agost de 1999 i que la sentència de la Batllia declara ajustat al Dret es projecta sobre un doble àmbit: les cotitzacions per la relació laboral mantinguda amb el Sr. X.V. des de novembre de 1989 a febrer de 1994 i les comissions percebudes per aquest durant el mateix període, en les quanties exposades en el primer antecedent de fet d'aquesta resolució.

L'argument que la part apel·lant fa valer novament en aquesta segona instància consisteix, pel que fa al primer concepte, en que durant el període en que els Srs. J.A.M i X.V. van estar vinculats per la relació jurídica de prestació de serveis del segon al primer, cap dels dos va considerar que mantenien una relació laboral i per aquesta raó el Sr. X.V. va cotitzar com autònom, i indica que la peculiaritat de la relació existent és fins i tot reconeguda per la sentència de la Sala civil del Tribunal Superior de Justícia que va resoldre definitivament el litigi plantejat pel Sr. X.V. a partir de la ruptura de la relació, decidida pel Sr. J.A.M.

La sentència de la Sala Civil esmentada, de 15 de desembre de 1996, indica clarament, no obstant, que la relació entre ambdues persones era laboral i de la mateixa n'extreu les conseqüències inherents a tal declaració, que no són altres que l'obligació d'indemnitzar per part de l'empresari al treballador. A partir d'aquí, a qui correspon l'obligació de cotitzar pels salaris percebuts pel treballador durant el període de la relació laboral és al patró, de conformitat a allò establert en l'article 10 a) del Reglament Financer de la CASS.

No elimina aquesta obligació el fet de que el treballador hagi cotitzat com no assalariat durant el període de relació, en primer lloc perquè les cotitzacions per un i per altre règim tenen conseqüències diferents pel que fa a les prestacions a que donen lloc; en segon terme perquè les cotitzacions obligatòries són les que corresponen a cada tipus de relació, i en aquest cas, en ser laboral corresponen a l'empresari i a l'assalariat i no al segon exclusivament, i en tercer lloc perquè en aquest cas, en concordança amb les declaracions de la Sala Civil, la CASS ha retornat al Sr. X.V. les cotitzacions que va fer com autònom i per tant, correspon ara efectuar-les a l'empresari o patró, de manera que no hi ha cap mena d'enriquiment injust com addueix l'apel·lant.

Tercer.- La resolució de la CASS demana a l'apel·lant l'ingrés de les cotitzacions que corresponen a les comissions del Sr. X.V. durant el període que va durar la relació amb el Sr. J.A.M, i aquest sosté que els conceptes que es qualifiquen com comissions responien a una dimensió no laboral de la relació recolzant aquesta lectura en el text de la sentència de la Sala Civil citada de 15 de febrer de 1996.

La sentència diu que la relació és “una relació única en la que es barreja un lligam laboral i una convenció comercial o de participació, de tal manera que no es pot

considerar una sense l'altra", i afegeix que "La relació inicial entre les parts és una relació laboral, però aquesta es va desenvolupar sense tanmateix desaparèixer, en una relació de participació de caràcter més comercial, que constitueix una incidència derivada del contracte de treball". Davant el text parcialment transcrit, es va interposar un recurs d'aclariment, que fou resolt per aute de 18 d'abril de 1996 reiterant literalment els arguments de la sentència.

Sigui quina sigui la interpretació que se'n faci del text citat, el cert és que la resolució de la Sala Civil tracta la globalitat de la relació com laboral i a tota ella li aplica les conseqüències jurídiques d'aquest tractament, sense escindir en una dimensió laboral i una mercantil la que anomena relació única entre ambdues parts, i convé remarcar, contràriament a allò que diu la sentència de la Batllia objecte d'aquest recurs, que la qualificació jurídica que la Sala Civil del TSJ hagi fet d'una relació contractual sí que vincula a aquest ordre jurisdiccional, doncs és el civil, exclusivament, el competent per declarar la naturalesa jurídica d'un vincle com el que es qüestionava.

Per tot el que s'ha exposat, les percepcions a les que es refereix el requeriment de la CASS tenen origen en una relació jurídica qualificada com laboral i correspon cotitzar per les mateixes al patró i no a l'assalariat, ja que no es tracta de conceptes compresos en l'article 12 del Reglament Financer sinó que formen part del salari, d'acord amb l'article 7 del Reglament regulant les condicions de treball, que considera salari conceptes retributius com els complements, les gratificacions i les primes.

Quart.- Cal, per tant, desestimar el recurs i confirmar la sentència de la Batllia, sense fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. J.A.M contra la sentència de la Secció Administrativa de la Batllia número 2000-50, de 22 de juny de 2000, que es confirma, sense fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.